

Noile „orizonturile roșii” ale vechilor trădări PSD?...

Cezar Adonis
Mihalache

Poate că ar fi timpul ca toți „foștii” PSD-ului,ăștia de latră acum că liberalii secretizează lefurile din Interne, să fie chemați un pic și pe la Parchete pentru a da niște explicații. Cum ar fi, bunăoară, de unde interesul asta subit, aproape că pupezele alea roșii își smulg și penele de atâta agitație, pentru a nu se secretiza acele liste de salarii? Mai ales că se simte de la o poștă, ba, duhnește de-a dreptul, mizeria acestui calambur cu amestec de ură, provocări și fake-news-uri, fiind evident că nu este vorba doar despre răfuieli și polițe politice. Nu este doar o altă încercare de a mai șterge din procentele liberalilor, prin forțarea procesului de erodare a acestora ca partid la putere. Lucrurile sunt mult mai grave, fiind susceptibile a avea chiar un caracter penal.

Într-adevăr, liberalii au o mare hibă în privința comunicării. Nu știu cum să comunice, nu știu ce și cât să spună (sau dimpotrivă, dezvăluie prea mult), pentru a nu stârni și alimenta atât de ușor, copilărește chiar, reacțiile media și fake-news-urile social-democraților. Care, fie și azvârliți de la putere, au rămas cu instrumentele de persuasiune la îndemână, cu postacii, cu armatele de comunicatori și dezcomunicatori (!) de pe rețelele media și cele sociale, cu țatele și țățismele unor foste „ministrese”.

Iar jocul pe care îl fac pesediștii în zona de comunicare publică este suficient de abil (deh!, anii aflați la guvernare își spun cuvântul!), este suficient de răsucit între itele falsului, dezinformării și deformării pe exact subiectele a tot ceea ce „livrează” public liberalii, pentru a convinge cu „onestitatea” lor mare parte din societate.

Și totuși, s-a mers prea departe... Și nu mai asistăm la simple contre, ghionturi ori piedici puse liberalilor pentru a se „descăuna” mai repede de la putere. Deja, se taie adânc în zonele de vulnerabilitate... Se provoacă și se încearcă scoaterea la lumină, nu pentru public, pentru că nu el este destinatarul unor date, el este doar folosit, a fel și fel de informații care țin de securitatea națională.

Cel mai recent caz,

presiune publică prin care PSD încearcă să întoarcă refuzul ministrului de Interne de a face publice listele de salarii. Inclusiv prin punerea acestui refuz în siajul desecretizărilor de la 10 august (chiar dacă nu există nici o legătură, totul doar pentru a atrage atenția și mai ales a se accentua opoziția publică).

Că nimeni nu stă să citească până la capăt nu mai constituie o noutate... Că fiecare ia din ceea ce spune celălalt doar capetele de frază, uneori nici atât, iar nu mai surprinde. Și când nu ești nici stăpân pe cuvintele cheie ale unei comunicări, cazul des întâlnit al liberalilor (poate că sunt și mult prea multe lucruri de rezolvat și nu mai au timp de mirările publice și pun astfel un ghiveci de informații inutile, caduce, înaintea esenței), practic faci jocul adversarilor care au încă suficiente minți, cu un suficient grad de aroganță și disconsiderare a realității, a normalului, pentru a manipula lucrurile fără nici un regret, pentru a prezenta lucrurile atât de distorsionate încât, aproape după fiecare frază publică, miniștrii liberali să mai numere un minus.

De fapt, în toată această agitație a desecretizării salariilor din Interne, nu s-a plecat de la o întrebare simplă: de ce latră acum social-democrații, mai ales prin foștii lor miniștrii, care au avut la îndemână acele liste, și prin vuvuzetele de scandal, care se agită în același stil de comunicare tendențioasă? De ce nu au făcut ei publice acele liste când au fost la putere?

Nu cumva lucrurile au fost împinse în zona de siguranță națională? Nu cumva „foștii” au săvârșit acte de trădare națională și acum încearcă să-și acopere urmele? Vorba aceea, dacă actualul ministru de interne nu cedează în fața dezinformărilor pesediste, și nu face publice acele liste, poate opinia publică, mai ales după conexarea aiuritoare cu desecretizarea dosarului 10 august, să pună suficientă presiune, nu?!...

În fond, ministerul de interne a spus-o explicit. Nu are nici o problemă în a face publice grilele de salarizare, dar fără nume și organigrame... Și este firesc, pentru că, dincolo de civilii și „generalii” de carton de prin ministerul de interne, Jandarmerie și alte structuri subordonate

(despre care se știe oricum destul), listele au un caracter secret, securizat nu întâmplător printr-o lege specială.

Și trebuie pus clar: nu liberal (democrat?, PDL?, băsist ?) condus de Ludovic Orban pare a suferi de toate relele și de toate bebelele. Asta dacă-i citim și-i luăm în serios pe cei mai „autorizați” analiști. Acești analiști sunt, cu rare excepții, cam aceiași care scriau și în fosta presă comunistă de dinainte de 1989, reciclați în presa oligarhică postrevoluționară, „liberă”. Sunt acești analiști obiectivi și de bună-credință?

Or, cu asta ar trebui începută chestionarea „lătrărilor”... Ce interes au în a forța desecretizarea, nu (doar) a grilelor de salarii (chiar dacă, ar fi suficient, pentru că, pornind de la ele, s-ar putea face și calculul cuantumului pensiilor speciale, ceea ce au pus ca fundamentare social-democrației), ci a listelor de salariați, cu nume, funcții, organigrame? Nu cumva aceste date au ajuns din timpul mandatului lor pe mâinile unor servicii străine, pe care nu le interesau evident salariile, ci numele și organigramele serviciilor noastre, iar disperarea de acum a unor foști pesediști se leagă de consecințele actelor lor care poate stau să explodeze?

Sigur, cu un simplu comunicat, ministrul actual nu poate desface ghemul de nelegiuiri pe care l-au lăsat social democrații în urmă...

Nu poate „desecretiza” după ultimele evoluții capetele sforilor și, poate, mâinile în care au ajuns. Pentru că sunt lucruri care nu pot fi spuse public. Indiferent de presiunile venite dinspre o societate manipulată de coordonatorii de campanie, comunicatorii și postacii social-democraților. Pentru a deșira acest nod este nevoie și de CSAT, dar și de implicarea unor organe de cercetare penală. Iar pentru a reduce din presiunea publică, umflată prin fake-news-urile unor foști miniștrii PSD, a vuvuzetelor și postacilor de partid, ar trebui publicate grilele de salarizare și chiar cuantumul pensiilor speciale. Fără numele angajaților și foștilor angajați, mai ales în cazul serviciilor speciale, fără funcții sau orice alte detalii care ar putea contura organigramele și, prin ele, felul în care funcționează aceste structuri.

Guvernul ultraminoritar (democrat?, PDL?, băsist ?) condus de Ludovic Orban pare a suferi de toate relele și de toate bebelele. Asta dacă-i citim și-i luăm în serios pe cei mai „autorizați” analiști. Acești analiști sunt, cu rare excepții, cam aceiași care scriau și în fosta presă comunistă de dinainte de 1989, reciclați în presa oligarhică postrevoluționară, „liberă”. Sunt acești analiști obiectivi și de bună-credință?

Este prim-ministrul Ludovic Orban, ultraminoritarul (ca reprezentare parlamentară), la fel de slab, de nul, de contestabil cum au fost la timpul lor prim-miniștrii Mihai Răzvan Ungureanu, venit de la S.I.E., sau Dacian Cioloș, „europeistul” de meserie, tehnocrat, cu un unchi la purtător general de servicii (și fost milițian)? Chiar dacă lovituri fatale bugetului național intelectual Florin Cățu, un autor de articole economice remarcabile? Critica și dărâmarea cu orice preț seamănă leit cu lauda și obediența cu orice preț. Și critica dezlănțuită, și pupincurismul nelimitat suferă de absența acută a spiritului critic și vin mai degrabă din propagandă.

Nu e deloc exclus, după ultimele evoluții internaționale, să fim obligați nu peste prea mult timp să-i acordăm actualului guvern o mare bilă albă. Aceea că foarte fragilul guvern Ludovic Orban e încă un guvern compus din civili, cel puțin la prima vedere. Nici măcar Ludovic Orban, deși fiu de ofițer de Securitate, nu pare deloc „militarizat”. Dimpotrivă, actualul prim-ministru are o solidă reputație de... chitarist și de „gurist”. Analiștii „autorizați” nu sunt interesați deloc de adevăratul guvern, în fapt un al doilea guvern, cel nedemocratic, cel neales și nevotat, cel oligarhic, C.S.A.T. Despre care s-a tot scris că e o rămășiță a vechiului regim de dictatură, de tiranie. Iar C.S.A.T. are în componența sa prea mulți generali, militari și militarizați diverși pentru a mai putea fi considerat un guvern civil. În frunte chiar cu președintele Klaus Iohannis, un purtător de cuvânt perfect al „statului în poziția de drept”.

P.S.D., cel mai mare partid din România, cu peste 200 de senatori și deputați în actualul Parlament, și-a abandonat fără prea mare programul, liderii și se mulțumește cu o opoziție excesiv de constructivă. Marcel Ciolacu,

Ultimul guvern „democrat”?

Petru
Romoșan

noul președinte, deocamdată doar interimar, disciplinat și foarte bine instruit (doctorand la Academia S.R.I.), reprezentă cu succes noul P.S.D., cel de după Liviu Dragnea, Sorin Grindeanu, Mihai Tudose și, mai ales, de după falimentul Viorica Dăncilă. Ca să-i critici acerb pe Ludovic Orban și pe guvernul său, ar trebui să sperii să vezi din nou P.S.D.-ul la Palatul Victoria. Dar P.S.D.-ul nu mai vrea nici în rușinea lui. Fuge de guvernare ca dracu de tămâie! L-o fi speriat în așa măsură „măreția” lui Klaus Iohannis ?

Nu e deloc clar pentru populația tăcută de ce vrea „președintele meu” „alegerile mele anticipate”. Oricum, nu au nici o șansă să câștige aceste alegeri, fie ele și anticipate, nici S.R.I., nici S.T.S., nici D.N.A. și nici măcar M.Ap.N. al actualului ministru Ciucă (general demisionar, dar tot general), care eventual ar putea forma un nou guvern C.S.A.T., ca o renaștere a „Frontului Renașterii Naționale” și a dictaturii regale a lui Carol al II-lea din 1939.

În urmă cu câțiva ani, Istoricul Ioan Scurtu ne picta deja tabloul: „La 30 martie, partidele politice au fost dizolvate prin decret regal, spre « liniștea țării ». La 16 decembrie 1938 a fost înființat Frontul Renașterii Naționale (F.R.N.), declarat « unica organizație politică în stat ». Acesta a fost singurul partid care a avut dreptul de a depune liste în alegerile parlamentare din 1-2 iunie 1939, astfel că a obținut o victorie deplină. Între cei aleși se aflau mulți membri ai partidelor dizolvate, care acum se declarau « apolitici » și « tehnocrați » (s-a candidat în funcție de profesii: agricultură și muncă manuală, comerț și industrie, ocupațiuni intelectuale). La ședința de deschidere a Parlamentului, desfășurată în ziua de 7 iunie 1939, noii deputați și senatori s-au prezentat în costume albe, uniforma de sărbătoare a membrilor F.R.N. Martha Bibescu – privind din balconul rezervat publicului – aprecia că aleșii națiunii păreau a fi « spoiiți cu var ca niște pomi fructiferi sau ca niște WC-uri de gară, ca tot ce trebuie dezinfectat » (Ioan Scurtu, „Este guvernul meu”, Clipa, decembrie 2015, pp. 1, 5).

În plus, nu e deloc sigur că P.N.L., chiar cu ajutorul neprecupețit al S.T.S., va câștiga alegerile și că vuvuzeaua preferată a președintelui, Rareș Bogdan, va deveni prim-ministru.

Eroul aviator Tudor Greceanu și evadarea din fortăreața Aiud

Laurențiu
Dologa

Destinul lui Tudor Greceanu este fără nicio urmă de îndoială emblemă a tragediei aviatorilor români ai celui de-Al Doilea Război Mondial. A participat în peste 800 de misiuni, dintre care 100 au fost bătălii aeriene, câștigând duelul în câteva zeci. A fost decorat cu un număr impresionant de medalii, dovadă a eroismului: Ordinul „Mihai Viteazul”, „Coroana României”, „Virtutea Aeronautică”, „Steaua României” și „Crucea de Fier”, clasa I și a II-a, toate acestea stau mărturie a vitejiei sale. Medalia primită de la germani pentru cele câteva sute de misiuni este unică, Greceanu fiind de departe pilotul român cu cele mai multe zboruri în teritoriu inamic. Pentru a reliefa cât de bună este performanța sa, piloții americani după doar 25 de misiuni erau scoși din luptă. Însă, acestea au fost îndreptate împotriva unui dușman a cărui război va fi cruntă. Timp de aproape două decenii,

După un an la Școala Pregătitoare de Ofițeri, a urmat Școala de Ofițeri de Aviație și Școala de perfecționare de la Buzău. În urmă cedărilor teritoriale lăsate nepedepsite mai mulți ofițeri, printre care și Greceanu, și-au depus demisiile, fiind revoltați de atitudinea pasivă manifestată de mai marii țării. Comandantul lor, furios, s-a ridicat și le-a rupt demisiile, făcându-le și o mustrare de câteva zeci de minute. Încheie cu o vorbă profetică, amintindu-le că șansa de a se răfui cu sovieticii va veni cât de curând. Pe 15 septembrie 1940 Greceanu obține brevetul de pilot și este trimis în cadrul Escadrilei 52 al Grupului 5 Vânătoare, că apoi să treacă la Grupul 7.

Urmează campania pentru recucerirea Basarabiei. Pe 20 iunie 1941 piloții sunt anunțați de starea de război, iar pe 21 iunie se angajează în luptă. Aviatorul participa la un număr mare de misiuni, dar doboară primul avion în august, în timpul asediului Odesei, iar următorul în octombrie.

Leșirea din încercuirea de la Stalingrad

Odată cu atacul sovietic de pe 19 noiembrie 1942, ce a dus la colapsul liniilor românești și germane la Stalingrad, aerodromul de la Karpovka a fost încercuit. Sub comanda căpitanului aviator Alexandru Șerbănescu atacurile sovietice sunt respinse. O soluție ingenioasă a fost ridicarea părții din spate a avioanelor pe butoaie pentru a putea trage în tancurile sovietice, oferind o surpriză neplăcută blindatelor. După aproape două zile de atacuri zădărnice, se ia decizia de evacuare, opt avioane decolând cu succes sub foc intens de artilerie, dar trei fiind

doborâte de tancuri în timp ce se pregăteau. Greceanu și-a aruncat stația radio pentru a face loc încă unui aviator, iar el pilotează ultimul avion ce părăsește aerodromul. Ajunge în siguranță la Morozovskaya.

Aviatorii români în Flotila „Udet”

Pierderile ulterioare au redus Grupul 7 la doar patru avioane, un Heinkel 111 și trei Messerschmitt 109F. Din partea mareșalului Goring vine oferta la 8 martie de a încadra cei mai buni piloți ai acestui grup, cât și alții în binecunoscută Flotila „Udet” pentru câteva luni și să creeze o unitate sub comandă germană. Greceanu a fost unul dintre cei selecționați. A urmat o întreagă luptă, deoarece aviatorii români au fost condiționați să poarte uniformă germană, iar avioanele să poarte însemnele Luftwaffe, pretenții exagerate ce au fost refuzate categoric de aceștia. În cele din urmă, sub presiunea retragerii participației românești, s-a hotărât că românii să poarte uniforme și însemnele proprii.

Greceanu s-a acomodat repede pe noul Bf 109G, în următoarele luni dobândind încă trei victorii. Într-un episod aparte, aerodromul de la Kramatorskaya, unde erau stationați aviatorii români, a fost atacat de circa 30 de avioane sovietice. Au fost întâmpinate doar de Greceanu, Cristea Chirvasuta și Nicolae Naghirneac, primul reușind să doboare unul dintre ele. Pe 30 august 1943 Greceanu primește decorația Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a, pentru cele 12 victorii ale sale de până atunci.

Evacuarea din Taganrog

În timpul evacuării spitalului încercuit din orașul ucrainean Taganrog de la sfârșitul lui 1943, Greceanu din nou s-a remarcat, alături de Chirvasuță. A fost o misiune deosebit de periculoasă datorită vremii nefavorabile și a vizibilității reduse, dintre toți piloții numai cei doi acceptând să participe la misiune. Ei urmau să escorteze o formație de 60 de avioane Junkers până la Taganrog de unde urmau să fie luați răniții și soldații rămași. Au ieșit în cele din urmă din păclă groasă la punctul stabilit, iar apoi au însoțit formația până în Taganrog.

După ce evacuarea a fost încheiată la orizont au apărut avioane sovietice. Greceanu și Chirvasuță au atacat inamicii oferind răgazul necesar flotei să se îndepărteze. Abia scăpând cu viață, cu gloanțele suierind de-a lungul avioanelor au scăpat în nori. Folosindu-se doar de instrumentele de bord au navighat până în zona în care se află aerodromul. Au fost ghidați de la sol prin stație în funcție de zgomotul motoarelor. Astfel, au

reușit să iasă din nori în locul optim și au aterizat. Rezervoarele de benzină erau în acel moment goale. Comandantul formației de Junkers s-a prezentat personal pentru a-i felicita pe cei doi bravi aviatori.

Ultimele luni ale războiului

În octombrie grupul sau este înlocuit, dar Greceanu decide să rămână pe front. Până în luna aprilie a anului următor mai obține un număr de victorii. Însă, luptele i-au adus pe sovietici tot mai aproape de granițe, iar americanii începuseră bombardamentele la o scară impresionantă. Aviatorii români au încercat cu disperare să reziste în fața valului ce se revărsa în zbor peste teritoriul țării, dar a fost fără șansă de reușită. Ultima acțiune la care Greceanu a participat împotriva Aliatilor a fost pe 23 iunie 1944.

Piloții rămași s-au angajat într-o luptă cu un inamic a cărei forță îi depășea fără echivoc. Câteva sute de avioane au atacat Ploieștiul, Greceanu fiind unul dintre acei piloți care au ieșit la întâmpinare. A fost doborât de aviația de vânătoare americană aproape de Găești și a fost forțat să stea în spital două luni. Când și-a revenit s-a urcat din nou la manșa avionului, dar de dată asta împotriva foștilor camarazi germani. Nu a mai doborât niciun avion în tot restul războiului.

Marginalizat arestat și torturat

După încetarea conflictului a fost invitat, alături de Ion Milu la Wiener-Neustadt, în cadrul unei demonstrații aviatice a tehnicii de război germane, pentru a prezenta avionul de vânătoare folosit de români, un Bf 109G creat la uzinele IAR Brașov. Greceanu susține că acolo i s-a cerut să piloteze și celebrul avion Me 262. Acesta ar fi fost primul zbor al unui pilot român pe un avion de vânătoare cu reacție. Întors într-o țară a cărei conducere disprețuia și renega sacrificiul soldaților români pe Frontul de Est, Greceanu se vedea marginalizat și constant sub pericolul arestării. Greceanu a făcut temniță grea și a plătit un preț mult prea scump. În urmă torturii în beciurile Securității și-a pierdut ambele picioare.

Tragedia unui aviator în temnițele comuniste

În 1947 a fost scos din armata și a lucrat diferite slujbe, ajutându-i în secret pe cei ce vroiau să părăsească țara, în ciuda riscului ce și-l asumă. Acești ani au fost calmul dinaintea furtunii. Pe dată de 4 martie 1949 se trezește cu ofițeri ai Securității în casă din București în care locuia. A fost supus torturii timp de două luni, iar la sfârșit a fost condamnat și închis pentru crime împotriva orânduirii sociale, sub pretextul

presupuselor legături cu o mișcare de rezistență. A trecut prin cele mai oribile exponențe ale gulagului românesc, de la infamă închisoare Pitești, până la Jilava și Canal.

Planul îndrăzneț al evadării de la Aiud

În 1951 este adus la Aiud, unde profesorii Mircea Vulcănescu și Nicolae Mărgineanu deja plănuiau o evadare în masă pentru o parte din cei 6.000 de prizonieri. Aceștia urmau să între în contact cu rezistență anticomunistă din munți și să creeze un nucleu al luptei împotriva comunistilor. Mai sperau că prizonierii din alte închisori să le urmeze exemplul și să rupă lanțurile. Însă planul lor nu s-a prefigurat așa cum sperau. Din numărul imens de prizonieri doar Teodor Greceanu, jurnalistul Valeriu Sirianu și ofițerul de aviație Gheorghe Spulbatu s-au arătat dispuși să participe la evadare. Sistemul brutal de încarcerare reușise să înfrângă voința de luptă a celorlalți. Nici Vulcănescu și Mărgineanu nu au putut participa din cauza slăbiciunii trupeiști dobândite în urmă traiului concentraționar.

Fuga înspre libertate

După pregătiri intense Greceanu, Sirianu și Spulbatu încep evadarea pe 21 decembrie. Ziua nu a fost aleasă întâmplător, pe acea dată fiind celebrată ziua de naștere a lui Stalin. Cunoscând afinitatea gardienilor pentru băuturile alcoolice, cei trei prizonieri au profitat de neatenția autoindusă și s-au ascuns după o stivă cu lemne, pe drumul lor dinspre fabrică spre celule. Gardienii intoxicați de băutură nu au numărat bine deținuții și nu au observat că lipseau trei dintre ei. Greceanu, Sirianu și Spulbatu s-au îndreptat înspre uscătoria închisorii, unde se afla tabloul electric.

Au bătut la ușa uscătoriei, iar Ivasciuc, cel ce o păzea, a deschis-o imprudent, moment în care cei trei s-au năpustit asupra lui. Greceanu a oprit curentul, în timp ce Sirianu și Spulbatu îl țintuiau pe Ivasciuc. Ei au fost surprinși de căpitanul Marcel Tăutu care i-a atacat. Sirianu este rănit de Tăutu și acesta este lovit la rândul lui cu o rangă în cap și omorât. Ivasciuc pentru că a început să strige primește și el o lovitură și moare și el la scurt timp. Cei trei s-au furișat până la zid, unde Greceanu, la ascunzișul nopții a putut să păcălească unul dintre gardieni că au fost trimiși să repare luminile. Spulbatu, apoi Sirianu se urcă în foisor și îl doboară pe acesta și îl lasă inconștient.

Aceștia doi sar zidul, urmat apoi de Greceanu. Între timp, santinelă se trezește, sună alarmă și trage în fostul aviator care era pe zid, dar gloanțele trec pe lângă el razant. În cădere Greceanu își

fracturează piciorul. Știind că nu mai are vreo șansă de a scăpa atrage atenția gardienilor, pentru a le permite celorlalți doi să scape. Unul dintre ei se apropie și îl lovește cu patul puștii pe Greceanu. Imediat după ce a fost capturat, cu piciorul încă fracturat, a fost băgat la interogatoriu și torturat. Două zile a stat cu picioarele într-un bloc de gheață de jumătate de metru. Leziunile suferite au dus la amputarea ambelor picioare.

Un spirit liber, o viață în spatele gratiilor

Cât despre ceilalți doi, Sirianu a fost prins de-a lungul Mureșului după o fugă de nicio zi, din cauza frigului fiind găsit aproape degerat. Spulbatu a fost lovit de trei gloanțe. Rănit, s-a urcat într-un tren și a fost prins și el peste câteva zile. Se ascunsese la o veche prietenă, dar această l-a trădat. Toți trei au fost condamnați la moarte, dar Greceanu a scăpat doar cu temniță grea deoarece nu a participat la uciderea lui Ivasciuc și a lui Tăutu. Sirianu și Spulbatu au fost executați în 1953.

Evadarea uimitoare de la Aiud a rămas un exemplu singular în istoria infamei pușcării, nicicând alți prizonieri găsind curajul de a se lupta cu atâta vigoare pentru propria libertate. Tocmai din această cauză cei trei au fost torturați până în punctul în care își doreau cu patimă condamnarea la moarte. La proces cei trei s-au declarat mulțumiți de sentința și au răsuflet ușurați că poate în sfârșit vor scăpa de chinurile comuniste. Însă, în cazul lui Greceanu, Securitatea a depus recurs, iar sentința i-a fost comutată.

În 1964 Greceanu este amnistiat și pus în libertate. La 20 decembrie 1994 închide pentru ultima oară ochii. A murit ca om liber, deși s-a considerat mereu un învin.

Diaspora e așteptată să facă țara mai bogată!

George Petrovai

Trei decenii s-a tot plecat din România, iar diasporienii refuzau (încă refuză) să se întoarcă, pe motiv că „ciuma roșie” taie și spânzură în țara aflată, politico-instituțional și moral-educational, la cheremul originalei democrații iliesciene.

Dar acum, după trei înfrângeri consecutive (alegerile europarlamentare și cele două tururi ale prezidențialelor), conjugate cu căderea Cabinetului Dăncilă, „ciuma roșie” pesedistă (mai sunt și alte ciume roșii, inclusiv pe dreapta eșichierului politrucianist!) a fost trimisă în opoziție de tabăra iohanniano-orbaniană. Însă nu cu scopul acordării necesarului timp de reflecție asupra gravele erori comise și a recreației întru reorganizare pe baze (mai) democratice, ci pentru continuarea ofensivei până la totala distrugere a acestei formațiuni.

Cică numai astfel (a se citi „în absența unei opoziții consistente și a unei nediletante alternative la gu-

vernare”) țara va putea fi redresată de triada „liberală” Orban-Cițu-Turcan & comp. și va cunoaște o posibilă/probabilă prosperitate!

Ei bine, fiind în clipa de față îndeplinite toate condițiile nu prea cețosului țel iohanniano-liberalo-europeo-globalist, inclusiv prin votul exercitat timp de trei zile consecutive de către diasporieni, eu spun că aceștia (sau, mă rog, partea cea mai necosmopolită a acestora) se pot repatria cu cățel și cu purcel, pentru a contribui cu fapte (muncă, investiții, idei, achitarea taxelor și impozitelor), nu doar prin vorbe și proteste, la reclădirea materială și la consolidarea moral-spirituală a românismului în chiar bătătura acestuia.

Adică taman cum procedau iugoslavii (sârbii, croații, slovenii, bosniecii, muntenegrenii, macedonienii) înainte de căderea bolșevismului moscovit și din „sateliții” acestuia, respectiv cum continuă să procedeze ungurii, cehii, polonezii sau bulgarii mult mai integrați decât noi în Europa neunită. Dovadă nu numai că ungurii îi sfidează

tot acuși-acuși pe scorțoșii de la eurobutoane și că polonezii nu mai au nevoie de vize pentru a intra pe teritoriul Statelor Unite, dar că până și bulgarii ne-au luat-o binișor înainte în ceea ce privește nivelul general de trai, infrastructura (Sofia, de pildă, are parte de-o impecabilă șosea de

centură) și sporita încredere a oficialilor europeni în ei, fapt ilustrat prin renunțarea în acest an la Mecanismul de Cooperare și Verificare (MCV). Așa că în continuare plătesc tribut MCV-ist la Poarta bruxelleză doar românii...

Păi da, căci pentru ceva semnificativ în plan național este mare nevoie nu numai de adevărați politicieni (în trei decenii, România postdecembristă a avortat o întreagă armată

de politrucii găunoși și corupți, dar n-a zămislit nici măcar un om de stat!), ci, în proporții aproximativ egale, mai trebuie muncă de calitate din partea tuturor cetățenilor valizi ai acestei țări și un lobby îndrăcit întru promovarea imaginii noastre reale în străinătate, îndeosebi în marile cancelarii politice ale lumii.

Apropo, cam câți români știu că Ungaria, un stat cât jumătate România (la populație, pentru că la întindere este cu ceva peste o treime), alocă anual pentru lobby de câteva ori mai mulți bani ca țara noastră?...

Un exemplu mult mai elocvent în acest sens, la urma urmei sensul în care trebuie să gândească și să acționeze diasporienii noștri, ni-l oferă formidabilul proces de modernizare al Japoniei din anul 1867, anul încheierii îndelungatei perioade feudale a shogunatului și al restaurării guvernării luminate a împăratului Meiji. În câțiva ani Japonia s-a modernizat și a ajuns în fruntea țărilor dezvoltate nu doar prin înțelepciunea consilierilor unui împărat de...15 ani, ci și prin extra-

ordinara voință a acestui popor nepereche de-a se impune la modul cu adevărat imperial între poparele lumii (atenție, voința unei națiuni se fundamentează pe credință, educație, tradiții și dragostea de glia-mamă!), respectiv prin faptul că japonezii care studiau sau își completau studiile în străinătate, de regulă în Statele Unite, în fond se comportau ca niște abili spioni: își însușeau cele mai noi cunoștințe americane și occidentale, pe care de îndată ori le comunicau autorităților, ori le implementau la revenirea în țară.

După recenta schimbare a macazului politic, o schimbare pe gustul democraților (!) interni și externi, câți dintre diasporieni își vor demonstra dragostea de patria-mamă prin străduința de-a reveni cu întreaga lor experiență și – eventual – cu niscaiva gologani pentru investiții?!

David și Goliat...

Grid Modorcea

Fac de peste 50 de ani presă, sunt bine călit, dar nu mai suport amatorismul și bombasticismul din presa noastră. Nu o dată am arătat că în titlurile unor articole una se spune și în text este vorba de cu totul altceva, ba chiar de contrariul. S-a ajuns la o presă de titluri. Este și cazul unui interviu luat fostului președinte despre actuala criză din Iran, care are titlul: „Traian Băsescu, declarații alarmante despre un potențial război. Ce șanse are România în fața Iranului”. Citind interviul, am văzut nu numai că Băsescu, alarmist din fire, nu alertează românii, ci chiar spune exact contrariul, că nu vede posibil nici un război mondial, iar România este pregătită pentru o eventuală confruntare cu lanul. Dacă nici la astfel de evenimente cruciale, care pot declanșa un conflict armat, nu există conștiință, responsabilitate, dacă afaceriștii din presă nu se abțin, îi dau înainte cu metoda nefastă a știrilor gonflante, e fff grav, ne dovedește faptul că această veșnică criză din România, aruncată numai pe seama clasei politice, mai are un copartener, această presă incompetentă, slugarnică, neprofesionistă.

Unde-i madam Vodă-n Lobodă să facă o emisiune despre acești „profesioniști” ai presei? Mie îmi este rușine că sunt coleg cu ei. Aș fi acceptat orice fel de comentariu, dar nu o deformare a unor afirmații clare. Marea tragedie este că populația nu citește sau acceptă ce scrie presa. Dar, vă indemn, conform unei legi sacre a presei, să verificați orice informație din cel puțin trei surse. O elementară obligație a ziaristului, în acest caz, este să fie obiectiv, să pună în balanță și argumentele americane și pe cele iraniene.

A fost generalul Soleimani un criminal, care a omorât milioane de oameni și a deflagrat țările vecine, cum spune Trump, și că este o binefacere că omenirea a scăpat de un „monstru” ca el, care trebuia lichidat de mult? Sau e un erou al Iranului, care îndreptățește poporul iranian să-i poarte doliu și să ceară „răzbunare”?

Dar ce fel de răzbunare? Iraniienii, un popor atât de vechi, cu o cultură copleșitoare, să nu știe că „răzbunarea e arma prostului”, cum spune o vorbă românească? Trump spune că a oprit un război, nu l-a început. El mai spune că Iranul nu a câștigat în istoria sa nici un război, dar a câștigat toate negocierile. Iată o splendidă invitație la dialog. Și poporul

iranian ce vrea acum? O răzbunare!

Ce fel de răzbunare? Să omoare americani? Unde iraniienii văd un american, să-l omoare? Nu chiar. S-au mai gândit. Și acum au pus pe capul lui Trump 80 de milioane de dolari, pe care îi adună cu cheta. Sunt 80 de milioane de iranieni, dacă fiecare dă câte un dolar, recompensa e strânsă!!! Dar oare toți iraniienii sunt de această părere, nu sunt unii care au și alte păreri? Sau a început comedia? Căci asta e regula, cel puțin la Shakespeare, după tragedie, urmează comedie. Și la noi a fost cândva o chetă cu „Dați un leu pentru Ateneu!” A fost una și mai recent, cu dați un ban pentru „Cumînțenia pământului!” Și tot durează. Da, dar sunt chete nobile, culturale, nu războinice. Până la 80 de milioane, se schimbă de 10 ori președinții Americii! Eu nu pot uita ARTA IRANIANĂ.

A m văzut în America zeci de expoziții ale artiștilor iranieni. Ba la unele galerii există o permanență a lor. Chiar la Guggenheim Museum am văzut ceva greu de uitat, o retrospectivă de artă iraniană, cum artă în volumul ARTIȘTI ROMÂNI LA NEW YORK ÎN CONTEXT AMERICAN ȘI MONDIAL. Textul se numește Monir la Guggenheim Museum, Monir Shahroud Far-

manfarmanian fiind o mare artistă iraniană, dar și o activistă persecutată în timpul regimului Ayatollah-ului Khomeini, nevoită să emigreze în Statele Unite.

Mulți artiști iranieni și-au găsit adăpost și recunoaștere în America. Și voi mai scrie despre astfel de evenimente. Am și cunoscut artiști iranieni, de o mare finețe, de o mare noblețe. Care nu erau de acord cu politca țării lor, mai ales în momentul când s-a petrecut atacul Ambasadei americane de la Teheran, când au fost luați 52 de ostatici americani. S-a făcut și un film cu acest subiect. Se numește Argo, regizat de actorul Ben Affleck, film care a fost încununat cu un Oscar, dar interzis în Iran.

Trebuie să vă spun că e o mare deosebire în America între politică, așa cum e receptată la noi, în Europa, în general, și realitate, așa cum își desfășoară viața și creația popoarele care conviețuiesc acolo. America este un Parsdis, dar care este apărut de o politică pe care lumea o percepe că ar ține de dictatură. America este și numită Jandarmul planetei. Este bun un astfel de jandarm, dacă luptă pentru pace, dacă ocrotește arta. E greu să înțelegi America din afara ei.

Am fost uimit cum de un popor ca Iranul, cu o

asemenea artă și istorie, poate să facă gesturi teroriste, să conlucreze cu Al Qaida și alte forțe care practică ura de rasă, care vor să-și distrugă vecinii etc. În mintea mea nu se împacă termenii acestei ecuații, între artă și politică, așa cum se desfășoară lucrurile în lumea contemporană. Unii vor cu orice preț război.

Există o totală ruptură între tradiție și actualitate, din care a dispărut parcă dialogul, negocierea. Și nu m-a mirat când Trump a declarat că dacă Iranul va replica și va ucide americani, armata americană este pregătită să anihileze 52 (cât numărul ostaticilor) de situri, monumente ale civilizației iraniene.

Și o va face dur și rapid! Asta vor înțelepții persani ai Iranului actual? Unde poate duce acest conflict, dacă nu se va baza pe dialog, e o altă plească pentru diletanții presei române, care abia așteaptă să mai arunce în populația adormită cu o gogoasă, să-i mai trezească pe forumiști. Sau poate îi va adormi la loc cu povestea lui David și Goliat!

Seniorii lor, bătrânii noștri...

Cezar Adonis
Mihalache

Să te pensionezi când vrei?! Sau când (mai) poți?! Cam aici ar fi, aparent, discuția actuală legată de creșterea vârstei de pensionare. Dar să vii într-o țară în care pensionarea anticipată, pensionarea pe cazuri închipuite de boală, șuntarea de-a dreptul a muncii în favoarea ieșirii la pensie, fie și cu un venit mai mic, fie și după o cheltuială pentru obținerea actelor „doveditoare”, să pui în discuție o asemenea temă, fie ea și în trendul Europei, implică un risc politic electoral pe care trebuie să-l iei bine în calcul. Nu mai contează că, din nou, informația a fost receptată greșit, mulți au „citit” doar amenințarea cu obligația de a munci până la, realmente în cazul nostru, adânci bătrâneți. Pe de altă parte, însă, să poți lucra până la ce vârstă vrei, sigur, cu amendamentul unor controale medicale periodice, reprezintă un drept.

Proiectul pe care l-au adus în discuție liberalii, mult prea abrupt pentru mersul societății noastre, ar părea a fi undeva la mijloc. Doar că nu a fost redactat, iarăși!, inspirat, neîncepând tocmai cu liniștirea acelei

părți a societății care era de așteptat să se inflameze.

În primul rând, sublinierea, asigurarea și chiar garantarea caracterului opțional. Sigur, liberalii știau ce paie aruncă pe un foc mocnit, ăla la care nu se mai uită nimeni, nu mai verifică nimeni pensionările anticipate, cele pe caz de boală, nu mai numără nimeni „orbii” de pe scutere și nici bolnavii cronici de prin cârciumi, ori trecutele disponibilizări la cerere, urmate de pensionări anticipate motivate în felurite chipuri (și forme de suferințe medicale), dar și în cazul lor este o măsură duplicitară.

De fapt, ei vin cu posibilitatea de a opta pentru a lucra și dincolo de vârsta de pensionare. Dar o fac într-o formă cosmetizată doar pentru a scoate din calcul veșnica rebranduire a formelor de a desface pensia de cumulul cu salariul. Și asta pentru că, printr-o asemenea „ofertă”, guvernării ar putea evita moșia, uneori necesară (deh', crizele economice nu s-au sfârșit, vor mai veni și vor mai impune austerități), de a cere unor angajați să aleagă între salariu și pensie. Pentru că, evident, introducerea opțiunii de a lucra până la 70 sau chiar 75 de ani ar veni, juridic, cu actul de continuare a muncii fără artificii de ieșiri la pensie și

apoi al reangajării, fiind o opțiune asumată. Iar un asemenea proiect ar fi poate fezabil, dar cu unele „asigurări”. Cel mai important, liniștirea acelor categorii care se vor vedea vizate, prin mai atenta definire a scopului proiectului ca fiind, nu o creștere obligatorie a vârstei de pensionare, ci o alegere opțională.

Din păcate, asta nu va ameliora criza forței de muncă... Pentru că domeniile în care suferim de o tot mai accentuată lipsă de angajați sunt tocmai acele domenii în care oamenii abia așteaptă ieșirea la pensie. Și nici nu va despovăra bugetele sociale. Partea pozitivă a posibilității creșterii vârstei de pensionare ar viza poate anumite profesii, mai ales cele vocaționale, pe acei angajați care se sting efectiv la pierderea rostului lor social o dată cu pensionarea. Medici, profesori... Dar și aici, trebuie „ajustat” proiectul. Pentru că nu este suficientă doar oferirea cadrului legal ca un astfel de salariat să-și întârzie ieșirea la pensie. Mai ales dacă se vizează, de fapt, ruperea lanțului dintre ieșirea la pensie și reangajarea ulterioară. Trebuie să oferi și ceva, o soluție fiind tocmai aceea ca, între vârsta minimă necesară pentru

pensionare și vârsta maximă, pentru care pot opta angajații, să existe o prevedere clară privind eliminarea obligației de a cotiza la pilonul de pensie. Într-adevăr, lipsind partea contributivă, și aducerea de bani la buget, s-ar putea ca o asemenea prevedere să reducă din start disponibilitatea guvernanților de a da o șansă celor ce vor să mai lucreze.

Oricum, este un drum complicat. Pentru că ieșirea la pensie la o vârstă înaintată, prevăzând un caracter opțional, ridică alte probleme, precum cele legate de posibilitatea fizică și/sau mentală a celor vizați de a putea să lucreze la un nivel optim, apoi stabilirea, mai ales pentru domeniile sensibile, a nivelului de „performare”, ba chiar a posibilității în sine de a lucra la un nivel de siguranță pentru restul societății.

În fapt, proiectul ideal pentru oricare guvernare ar fi acela de a crește vârsta de pensionare apoi, rapid, de a elimina criteriul opțional. În acest fel, ar veni la buget și contribuțiile pentru următorii cinci sau chiar zece ani pe care guvernării vor să-i stoarcă din ultimele resurse ale angajaților, ar dispărea și problemele de etică ridicate de posibilitatea reală de a

continua să lucrezi până la 70 sau chiar 75 de ani.

Restul „discursurilor”? Doar manipulări... De la „descoperirea” unei întârzieri a îmbătrânirii efective, de la relocarea cu câțiva ani a „pragurilor” de la care se „trasează” începutul vârstei a treia... Iar totul se va face sub actualul trend european, deși diferențele între vârstnicii („seniorii”) lor și bătrânii noștri sunt evidente. Pentru că totul pleacă de la diferențele dintre societăți, dintre formele de bunăstare social-economică, dintre „plinurile” coșurile de trai zilnic (de existență, ba chiar subzistență, în cazul nostru...), dintre dimensiunile păturilor de mijloc, dintre calitatea actelor medicale și starea generală de sănătate a societății.

Iar cel mai important: conturarea unei prime generații de seniori, pentru a depăși handicapul, și nu doar psihologic, al termenului de bătrân, nu poate începe fără reformarea sistemului, în primul rând prin ceea ce oferă copiilor. Dar, pentru noi, un asemenea proiect vine mult prea târziu. Pentru că noi, încă înainte de a fi bătrâni suntem bolnavi. Indiferent de ce forme ia această „boală”...

Americani dau rușilor gazul românesc din Marea Neagră?

Ionuț
Țene

De câțiva ani agenții de influență din ong-urile „soroșizate”, partidele ce se numesc „dă dreapta” și presa mainstream, sub agenta manipulare a agenților secreți interni și externi, urlă ca din „gură șarpe” despre influența Federației Ruse în România. Peste tot vedeau fake news-uri și agenți de influență ruși prin țara noastră. Permanent își fixau ținte cu influenceri rusofili prin România, de obicei care nu aveau absolut nicio treabă cu asta.

De fapt erau niște știri false aruncate la derută pe piață. Între timp, Germania și Austria continuau să facă afaceri prospere cu Moscova ca să construiască conducte de gaz dinspre Siberia spre Berlin. Bineînțeles românii le era interzis orice afacere cu Rusia, pentru că trebuiau să câștige agenții economici germano-austrieci, nu cei români.

Diversiunea aceasta cu agenții rusofili din Româ-

nia a ținut bine în „era Dragnea”, când „ciuma roșie” era acuzată de colaborare cu Moscova, deși în această perioadă relațiile economice cu Federația Rusă au scăzut dramatic, în favoarea

intereselor de afaceri ale Berlinului și Vienei sau ale lui Macron, care face nave de război prin Crimeia. Pe acest principiu am dat aproape gratis gazele naturale din Marea Neagră la o firmă americană Exxon ca să nu ajungă la „inamicul” rus.

După căderea PSD de la putere, toată lumea s-a așteptat ca relațiile cu SUA să se îmbunătățească? Surpriză. Vicepremierul guvernului liberal Raluca Turcan a

făcut studiile la Moscova, la fel ca Ion Ilici Iliescu, dar niciun influencer, onegist turbat sau presar nu mai urlă din gură de șarpe, nu se dă cu fundul de tavan, că membrii guvernului ar fi

teresele Washington-ului sau Berlinului, cu plăcere? Grupul petrolier american Exxon Mobil a confirmat că analizează o posibilă ieșire din proiectul offshore Neptun din România. ExxonMobil și OMV Petrom explorează zăcămintul de mare adâncime Neptun din Marea Neagră, estimat la 42 – 84 de miliarde de metri cubi de gaze. Purtătorul de cuvânt al Exxon Mobil, Todd Spittler, a precizat că nu a fost identificat un cumpărător și nu s-a ajuns la acorduri cu alte grupuri.

Primele zvonuri referitoare la planurile Exxon Mobil de ieși din proiectul offshore Neptun din România au apărut anul trecut, dar nici compania americană și nici Guvernul României nu le-au confirmat în mod oficial.

Premierul României, Ludovic Orban, a spus că Romgaz ar fi interesat să se alăture consorțiului format din OMV Petrom și o a treia companie pentru a dezvolta proiectul offshore Neptun. Ludovic Orban a adăugat că grupul rus Lukoil a solicitat informații cu privire la

această vânzare. Deși am dat gazul la americani se pare că va ajunge la ruși? Poate așa vrea un vicepremier cu studii la Moscova?

Nu știm dar putem presupune. Cert este că o mare companie rusească ne va exploata gazele naturale din Marea Neagră? Se pare că agenții Moscovei nu sunt acolo unde ne indica propaganda și ideologia partidelor subjugate Berlinului și Bruxellului, care ne ofereau ținte false de scriitori și editorialiști marginalizați, ci sunt adânc înșurubați în sferile puterii rezovând afacerile prospere ale companiilor străine via Berlin, Paris, Bruxelles și Washington?

România pare o țară care și-a pierdut suveranitatea și independența economică, devenind doar un pion al intereselor marilor puteri? Cu ce bani să mai facem autorstrăzile dacă resursele naturale le dăm străinilor și ca să plătim unora pensii speciale care ne oferă pe tavă intereselor altora.

●